

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 27C/303/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112234442
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Scholtzová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2015:5112234442.2

Rozhodnutie

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Janou Scholtzovou v právnej veci navrhovateľa : POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, právne zastúpená Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Návrh navrhovateľa na prerušenie konania až do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod č.k. 7C/6/2010 , sa z a m i e t a.

Súd návrh navrhovateľa z a m i e t a.

Odporcovi sa náhrada trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Navrhovateľ dňa 27.9.2012 podal návrh, v ktorom žiadal, aby odporca bol povinný zaplatiť z titulu majetkovej škody sumu 125 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 366,96 eur, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu Okresného súdu Žilina, ktorý rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby. Navrhovateľ v návrhu uviedol, že vo veci povinného T. K. spisová značka EX 7101/11 exekučný súd rozhodol o žiadosti o vydanie poverenia tak, že túto žiadosť zamietol dňa 25.11.2011, a tak došlo k omeškaniu viac ako 199 dní. Takýto postup navrhovateľ hodnotí ako nesprávny úradný postup, v dôsledku čoho mu vznikla jednak majetková škoda 125 eur, ktorá predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti a vydaním rozhodnutia. V tomto období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur; na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur; na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania sumu 15 eur, čo je spolu 125 eur. Ďalej navrhovateľ žiadal aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sumu 366,96 eur. Primeranú náhradu nemajetkovej ujmy si uplatnil za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom stanovenom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky. Výpočet uskutočnil alikvótnym pomerom 55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to na základe aplikácie doktríny Ústavného súdu, tak ako špecifikoval v návrhu 660 eur za jeden rok, čo je 55 eur za jeden mesiac. Navrhovateľ teda uviedol, že nesprávny úradný postup spočíval v tom, že exekučný súd nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, čím zároveň porušil jeho právo na

prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, a právo na prejednanie veci v primeranom čase podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Odporca vo svojom vyjadrení zo dňa 12.9.2013 žiadal návrh v celom rozsahu zamietnuť a nárok navrhovateľa považoval za právne neopodstatnený z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok. Vo všeobecnosti namietal, že ide o predčasne uplatnený nárok, keď žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola doručovaná 23.04.2012 a už dňa 27.09.2012 boli podané žaloby na súd; navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal a preto žiaden z uplatnených nárokov navrhovateľa uspokojený nebol. K uplatnenému nároku na náhradu škody vo všeobecnosti uviedol, že k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v údajnom porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ doposiaľ nepredložil dôkazy. Poukázal na ustanovenie exekučného poriadku § 44 ods. 2 s účinnosťou pred a po 01.06.2011 v spojení s ustanovením § 41 ods. 2 písm. d), z ktorých ustanovení jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule, čo znamená, že akýkoľvek nárok navrhovateľa vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 01.06.2011 nemá žiadnu oporu v zákone; ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná po 01.06.2011, nárok navrhovateľa je v tejto časti neopodstatnený. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prietahy v konaní (judikatúra Ústavného súdu sp. zn. I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00) a zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Za nesprávny úradný postup však nemožno považovať samotné rozhodnutie, ktorým exekučný súd návrh na vydanie poverenia zamietol a skúmal materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalé povahy rozhodcovskej doložky; uvedené rozhodnutia za nezákonné možno považovať len vtedy, ak nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu a táto podmienka nie je v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie namietaných navrhovateľov splnená. Odporca zároveň v súvislosti s uplatnenou náhradou škody navrhovateľom „nesprávnym úradným postupom“ vo všeobecnosti vzniesol námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.04.2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Pokiaľ ide o uplatnenú náhradu materiálnej škody vo výške istiny s príslušenstvom vymáhanej od povinného, navrhovateľ v konaní na preukázanie vzniku škody má produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke a pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy ani táto zo strany navrhovateľa nie je preukázaná.

Odporca zdôraznil tú skutočnosť, že zo samotného znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia, ale sa týka prípadov keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu, okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku. Ak ho súd nepoverí, tak 15 dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu.

V priebehu konania na výzvu súdu na predloženie písomného podania (návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody) navrhovateľ uviedol, že nedisponuje rovnopisom, originál návrhu založil odporca do svojho príslušného spisu a odporca potvrdil vo svojom vyjadrení doručenie žiadosti v rozmedzí od 23.04.2012 do 25.09.2012 a predložil súdu dňa 12.06.2013 zoznam žiadostí, v ktorých si žiadateľ odvodzuje nárok na náhradu škody na základe nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Žilina. Navrhovateľ si za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. (do 31.12.2012) uplatnil nárok na predbežné prerokovanie podľa § 4 ods. 1 písm. a), kedy oprávneným za štát konať je Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní.

Na pojednávanie 4.11.2015 právny zástupca navrhovateľa mal doručenie riadne vykázané a predvolanie prevzal 12.10.2015 a odporca mal doručenie riadne vykázané a predvolanie prevzal 12.10.2015. Odporca neúčast' ospravedlnil, podaním zo dňa 3.11.2015, s tým, že nežiada o odročenie a trvá na doručených písomných vyjadreniach. Zároveň predložil vyjadrenie k znaleckému posudku č. 1/2014, ktorý bol predložený navrhovateľom na preukázanie vzniku a existencie majetkovej škody navrhovateľa. Odporca uviedol, že je nedôveryhodný, zavádzajúci a nespôsobilý a žiadal aby sa naň neprihliadalo.

Navrhovateľ dňa 27.10.2015 predložil návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 (č.l.211). Tento návrh odôvodnil tým, že v konaní sa rieši otázka zodpovednosti za porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal podľa žalobného návrhu dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní vedenom proti žalobkyni na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc Európskej únie zameranými na ochranu spotrebiteľa na finančnom trhu, kde na strane žalovaných vystupuje v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a v 2. rade POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom: Pribinova 25, Bratislava 811 09. IČO: 35 807 598. Na základe argumentácie žalovanej v 1/ rade s poukazom na rozhodnutia Súdného dvora C-40/09 Asturcom Telecomunicaciones a C-76/10 a povinnosť ex offa rozhodnúť o nekalej povahe sankčného úroku v uvedenej spotrebiteľskej zmluve a s poukazom na zásadu zásadu „vigilantibus iitra scripta sunt“ (práva patria bdelym) boli položené nasledovné prejudiciálne otázky:

- 1) Môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia; vzhľadom na skutkový stav veci môže v tomto prípade vzniknúť táto zodpovednosť členského štátu pred samotným ukončením konania o výkon rozhodnutia a pred vyčerpaním možnosti žalobkyne požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia?
- 2) V prípade, ak áno, je dostatočne jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré opisuje žalobkyňa, vzhľadom na daný skutkový stav, najmä vzhľadom na jej absolútnu nečinnosť žalobkyne a vzhľadom na nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy umožnených právom členského štátu?
- 3) Ak ide v tomto prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, je žalobkyňou uplatňovaná suma škodou, za ktorú má zodpovedať členský štát; možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením?
- 4) Má vydanie bezdôvodného obohatenia, ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody?

Podľa názoru navrhovateľa má zodpovedanie predmetných prejudiciálnych otázok v konaní prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 vplyv na posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu.

Je potrebné poznamenať, že v tomto konaní sa rieši otázka náhrady škody, ktorá navrhovateľovi vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu a to nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov; otázka vzniku škody v príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a znížením majetku navrhovateľa.

V konaní pred Okresným súdom Prešov sp. zn.: 7C/6/2010 sa rozhoduje o nárokoch dlžníka navrhovateľa, ktorému exekučný súd neposkytol náležitú ochranu, pričom v tomto konaní sa rozhoduje o nároku na náhradu škody za to, že navrhovateľovi bolo znemožnené vykonať exekúcie na základe exekučného titulu, rozsudku rozhodcovského súdu. Podľa názoru súdu, akákoľvek odpoveď na prejudiciálne otázky nemá vplyv na rozhodnutie o nároku navrhovateľa, pretože samotná skutočnosť, že súd je povinný ex offa poskytnúť ochranu spotrebiteľovi bola vyjadrená v rozhodnutí Súdného dvora Európskej únie vo veci C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira, podľa ktorého smernicu 93/13 treba vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má na tento účel k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave, aj bez

návrhu posúdiť neprimeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve uzatvorenej predávajúcim alebo poskytovateľom so spotrebiteľom, ak je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné vykonať takéto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. Ak ide o neprimeranú doložku, prináleží tomuto súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že tento spotrebiteľ nebude uvedenou doložkou viazaný (bod 59), rovnako aj v rozsudku NS SR zo dňa 26.9.20011, sp. zn. 3MCdo 11/2010, podľa ktorého exekučnom konaní je však zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadisk, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Iné rozhodnutie súdu v danej otázke súdu nie je známe. Preto vyriešenie otázky „či štát zodpovedá za ochranu práv spotrebiteľa v plnom rozsahu aj v prípade nečinnosti spotrebiteľa“ alebo sa vyžaduje aj aktívna účasť spotrebiteľa na ochrane svojich práv, nič nemôže zmeniť na stanovenej a niekoľkonásobne judikovanej povinnosti súdu, najmä s poukazom na ust. § 135 ods. 1 O.s.p..

Súd je toho názoru, že spor medzi subjektmi o nárokoch dlžníka navrhovateľa, ktorému exekučný súd neposkytol náležitú ochranu nemôže mať vplyv na rozhodnutie súdu o náhrade majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, nakoľko ide o samostatné návrhy, ktoré sú od seba nezávislé a rozhodnutie o prejudiciálnej otázke nemá žiadny vplyv pre rozhodnutie súdu v danej veci o náhrade škody a nemajetkovej ujmy, a preto návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 ako nedôvodný zamietol.

Navrhovateľ zároveň požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol, že mu nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevyvúčení sudcov Okresného súdu Žilina. Ďalej uviedol, že už v podanom návrhu označil skutočnosti, pre ktoré má byť vylúčený sudca poverený systémom súdneho managementu, prejedaním a rozhodnutím veci a poukázal na § 15 ods. 1 veta prvá až štvrtá OSP a § 15 ods. 2 OSP. Navrhovateľovi neboli oznámené výsledky procesných postupov sudcu a súdu, ktoré by boli základom pre spoľahlivé riešenie otázky zachovania nestrannosti súdu a ustanovenia nestranného zákonného sudcu a preto žiadal zrušiť nariadené pojednávanie až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu.

Podľa uznesenia Krajského súdu v Žilina 7 NcC/30/2015 - 98 zo dňa 4.9.2015 bolo rozhodnuté tak, že sudkyňa Okresného súdu Žilina JUDr. Jana Scholtzová nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na tamojšom súde pod spisovou značkou 27C/303/2012. Uznesenie bolo doručené a právny zástupca navrhovateľa ho prevzal 23.9.2015. Na základe tejto skutočnosti súd nepovažoval dôvody uvádzané navrhovateľom v žiadosti o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu za dôvodné, pretože vo veci bolo vydané riadne rozhodnutie nadriadeného súdu v zmysle § 16 OSP, ktoré aj bolo riadne doručené navrhovateľovi.

Navrhovateľ žiadal zároveň odročiť pojednávanie, a to z dôvodu, že mu nebola oznámená jeho identifikujúca značka podľa konkrétneho žalobného návrhu. Na základe tohto nie je možné určiť, ktorý konkrétny návrh navrhovateľa je predmetom súdneho pojednávania a navrhovateľ vedie množstvo konaní, v ktorých vystupuje ako odporca Slovenská republika. Súd nezohľadnil ani tieto dôvody na odročenie pojednávania vzhľadom na tú skutočnosť, že návrh na začatie konania bol podaný 27.9.2012 a vec sa vedie pod č.k. 27C/303/2012 a vo veci už bolo pojednávanie 18.12.2013 a bol vydaný rozsudok okresného súdu a krajského súdu, ktoré boli doručené navrhovateľovi a na základe tohto navrhovateľ mal možnosť zidentifikovať si spisovú značku súdneho konania so svojou identifikačnou značkou a mal tak možnosť riadne pokračovať v súdnom konaní.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže neboli splnené podmienky, tak súd podľa § 101 ods. 2 OSP uskutočnil pojednávanie 4.11.2015 aj bez prítomnosti účastníkov a vo veci bolo vydané rozhodnutie.

Na základe dokazovania, ktoré bolo vykonané oboznámením spisu OS Žilina 20Er/3296/2011 a listinných dokladov mal súd zistený nasledovný skutkový stav:

Súd mal zistené, že žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola odporcovi doručená, zároveň odporcom nevybavená v zákonnej lehote, pričom aj keď nie je zrejmé, kedy presne bola žiadosť doručená odporcovi, súd má za to, že vzhľadom na označenia obdobia doručovania žiadostí (posledné doručenie dňa 25.09.2012) a vzhľadom na dátum rozhodovania súdu, zákonom stanovená lehota na vybavenie žiadosti nepochybné uplynula, a to bez ohľadu na to, či bola poskytnutá súčinnosť navrhovateľa alebo nie, a bez ohľadu na skúmanie, či bola potrebná a nevyhnutná súčinnosť požadovaná odporcom. Je totiž nepochybné, že nárok na náhradu škody alebo jeho časť nebol uspokojený do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, pričom navrhovateľ sa domáhal na súde tohto nároku z totožného titulu a v nižšom rozsahu než u odporcu. Teda podmienka pre súdne konanie bola splnená.

Zo spisu OS Žilina spisová značka 20Er/3296/2011 bolo zistené, že dňa 7.7.2011 bola podaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného Pohotovosť s.r.o. proti povinnému T. K. pre vymoženie 2.836,80 eur istiny s príslušenstvom, a to na základe vykonateľného rozhodnutia Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. v Bratislave, č.k. SR 14688/10 zo dňa 17.2.2011. Podľa uznesenia 20 Er /3296/2011- 26 zo dňa 2.11.2011 súd žiadosť exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 27.6.2011, ktorá bola doručená súdu dňa 7.7.2011 zamietol. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 30.11.2011.

Podľa rozsudku Okresného súdu Žilina 27C/303/2012 - 44 zo dňa 18.12.2013 bol návrh navrhovateľa na zaplatenie z titulu majetkovej škody 125 eur a z titulu nemajetkovej ujmy 366,96 eur zamietnutý a odporcovi náhrada trov konania priznaná nebola. Uznesením Krajského súdu v Žiline 6 Co /546/2014 - 89 zo dňa 25.8.2014 bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie, a to z dôvodu, že vec nebola predložená nadriadenému súdu podľa § 16 ods. 1 OSP.

Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa článku 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení zákona č. 508/2010 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2013), zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a), d) a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., (s účinnosťou do 31.12.2012) právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., (s účinnosťou do 31.12.2012) ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012), právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku (s účinnosťou od 1.6.2011) podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade písm. c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila; písm. d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmliev nimi schválených.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (s účinnosťou od 1.6.2011), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Súd v konaní postupoval v zmysle § 132 OSP, podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci. Zároveň podľa § 120 ods. 3 OSP si súd osvojil skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Rozhodnutie bolo vydané v súlade s ustanovením § 153 ods. 1 OSP, podľa ktorého súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich, alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Súd základ nároku navrhovateľa na náhradu škody posudzoval podľa § 1 písm. a) (zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci) a § 3 ods. 1 písm. a) a d) zákona č. 514/2003 Z. z. s účinnosťou do 31.12.2012.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím podľa zák. č. 514/2003 Z. z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (§ 3 ods. 2).

Navrhovateľ sa v konaní domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasne (kumulatívne) splnenie troch základných predpokladov:

- 1/ nesprávny úradný postup,
- 2/ vznik škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy,
- 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 2 Cdom 129/97 zo dňa 29.6.1999, podľa ktorého nesprávny úradný postup nezakladajú vady konania - napríklad zhromažďovanie podkladov pre rozhodnutie, hodnotenie zistených skutočností, právne posúdenie, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie; rozhodnutie NS SR 4 Cdo/24/04 - nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, ak tento postup nenašiel

svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí; uznesenie NS ČR 25 Cdo/1018/07 zo dňa 25.8.2009 - rozhodovacia činnosť ktorá je podstatou súdnictva nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Je teda zrejmé, že posúdenie vecí a vydanie rozhodnutia nemožno považovať za nesprávny úradný postup. Za splnenia podmienok podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/03 Z.z. (ak bolo právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom) posúdenie vecí a vydanie rozhodnutia možno považovať len za vydanie nezákonného rozhodnutia. Preto rozhodnutia exekučných súdov, ktorými boli skúmané žiadosti o vydanie poverenia a skúmanie materiálnej správnosti rozhodcovského rozsudku, nekalej povahy rozhodcovskej doložky, nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu.

Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy a automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov (článok 48 ods. 2 Ústavy SR). Sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné prieťahy v konaní, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prieťahy, neefektívny postup (I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00). Ak neexistuje príčinná súvislosť medzi postupom súdu a porušením základného práva alebo slobody, treba považovať takú sťažnosť za zjavne neopodstatnenú. Samotná dĺžka konania sama o sebe ešte nemusí bez ďalšieho znamenať závažné porušenie práv sťažovateľa (I.ÚS 476/2012, IV.ÚS 92/04, III.ÚS 168/05, II.ÚS 93/03).

Rýchlosť a účinnosť súdneho konania je objektívne podmienená charakterom, ako aj právnou a faktickou zložitou prejednávanou vecí, ďalej správaním účastníkov súdneho konania a napokon aj činnosťou, resp. súčinnosťou štátnych a iných orgánov, ktoré sa zúčastňujú na súdnom konaní. Prvoradou povinnosťou súdu a sudcu je však organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil ten stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa osoba obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

V danom prípade je nesporné, že išlo o exekučnú vec a súd mal rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia. Súd však skúmal, či nie je rozpor so zákonom, keďže išlo o rozhodcovské rozhodnutie v spotrebiteľskej veci. Vzhľadom na problematiku spotrebiteľských vzťahov a na rozsiahlu právnu úpravu týkajúcu sa ochrany spotrebiteľa, bolo povinnosťou súdu aj v rámci exekučného konania skúmať toto rozhodcovské rozhodnutie s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira, podľa ktorého smernicu 93/13/EHS treba vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má na tento účel k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave, aj bez návrhu posúdiť neprimeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve uzatvorenej predávajúcim alebo poskytovateľom so spotrebiteľom, ak je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné vykonať takéto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. Ak ide o neprimeranú doložku, prináleží tomuto súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že tento spotrebiteľ nebude uvedenou doložkou viazaný. S poukazom na uvedené súd posúdil väčšiu zložitú a náročnú právnu stránku a nevyhnutnosť skúmania rozhodcovského rozhodnutia. Súd zároveň zdôrazňuje, že v zmysle ustanovení smernice rady 93/13/EHS (čl.3 ods.1 písm.t), každá zložka súdneho procesu je povinná skúmať a preverovať, aby nemorálne podmienky spotrebiteľa nezaväzovali v záujme vyššej kvality života. Pre rozhodnutie súdu o žiadosti o udelenie poverenia nie je postačujúca len žiadosť, ale aj ďalšie podklady, ktoré však príslušným súdnym exekútorom nie sú zasielané súdu. Súd nie je administratívny orgán, ktorý automaticky udeľuje poverenia na žiadosť exekútora. Ide o súdne rozhodnutie, ktoré musí vychádzať z objektívneho zistenia a posúdenia.

V posudzovanom prípade pri rozhodovaní je významná aj tá skutočnosť, na ktorú súd prihladal, že navrhovateľ pred okresným súdom inicioval značne vysoký počet exekučných konaní (ide o tisíce exekučných konaní - návrhov v typovo obdobných veciach). Podľa judikúry Ústavného súdu zaťaženosť súdov, nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, nie je dôvodom, ktorý by zbavoval súd resp. štát zodpovednosti za zbytočné prieťahy v konaní. Prieťahy by mohli byť takto ospravedlniteľné len na krátky čas a len v tom prípade, že by sa prijali adekvátne opatrenia na riešenie situácie. Ústavný súd však konštatuje, že daný judikátúr vytvoril vo vzore Európskeho súdu pre ľudské práva na ochranu práva na konanie bez zbytočných prieťahov v takpovediac nehromadných veciach. Nešlo teda o situácie keď jeden navrhovateľ stovkami až tisíckami podaní prispel k zaťaženosti súdu a týmto k dlhšej dobe rozhodovania, aj sám. V prípadoch keď jediná spoločnosť iniciovala konanie v stovkách až tisíckach typovo obdobných veciach je nevyhnutné vziať daný fakt do úvahy, a to smerom ku kritériám posudzovania prieťahov a v záujme ochrany práv a slobôd iných. Túto skutočnosť je teda potrebné zohľadniť pri posudzovaní kritéria faktickej zložitosti veci o ktorej súd koná a kritériá

správania navrhovateľa ako účastníka súdneho konania. V takýchto prípadoch je teda možné akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania predmetných konaní. Je možné konštatovať, že povinnosťou okresného súdu je vysporiadať sa so všetkými návrhmi navrhovateľa, čo sa nevyhnutne dostalo do konkurencie s povinnosťou tohto súdu poskytnúť súdnu ochranu bez zbytočných prieťahov a v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorí sa pred dotknutým súdom uchádzajú o súdnu ochranu. V rámci kritérií a významu veci pre navrhovateľa je možné konštatovať, že v danom prípade nejde napríklad o osobno-statusový spor, pracovný spor, či spor pre navrhovateľa inak existenčný II Ú 520/2012).

Z vykonaného dokazovania mal súd zistené, že žiadosť o vydanie poverenia doručená súdu dňa 7.7.2011 bola rozhodnutím OS zo dňa 2.11.2011 zamietnutá. Súd dospel k takému záveru, že k nesprávnemu postupu v tomto exekučnom konaní nedošlo. Už v rozhodnom čase bolo účinné vyššie citované ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Pokiaľ ide o lehotu 15 dní, tak ako je stanovená zákonom, tak súd konštatuje, že z ustanovenia citovaného § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon upravuje 15 dňovú lehotu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti pre udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota pritom výslovne v zmysle zákona neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d), to znamená ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, tak ako to bolo v tomto prípade. Zákon upravuje túto výnimku práve z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. V predmetnej veci exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, a teda lehota 15 dní sa na vydanie poverenia v danom prípade nevzťahovala. Navyše z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá.

V exekučnom konaní je súd zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok, a to z hľadísk ktoré sú vymedzené v ustanovení § 45 zák.č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (rozsudok NS SR zo dňa 26.9.2011 spisová značka 3 Mdo 11/2010). Exekučný súd v rámci predmetného exekučného konania takto postupoval v súlade so zákonom a keďže zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, tak žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Je nepochybné že išlo o rozhodcovský rozsudok v spotrebiteľskej veci, v ktorej sa vyžaduje zvýšená ochrana spotrebiteľa a súd má povinnosť preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Takéto preskúmanie je po skutkovej a právnej stránke práve s poukazom na charakter tejto veci ako spotrebiteľskej, ktorej je potrebné venovať osobitnú pozornosť zložitejšie a náročnejšie aj po časovej stránke. Zároveň je potrebné vychádzať z toho, že tu zákonom nie je stanovená lehota pre prípad zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Samotné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti nemožno považovať za nesprávny úradný postup, pretože tento postup našiel vyjadrenie v rozhodnutí a výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že žiadosť bola zamietnutá. Pokiaľ exekučný súd zhromažďoval dôkazy pre rozhodnutie a tieto hodnotil právne ich posudzoval, tak išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia a takáto činnosť nie je úradným postupom, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny.

Po vyhodnotení vykonaného dokazovania súd dospel k takému záveru, že nie je právne dôvodné navrhovateľovi priznať uplatňované peňažné plnenie - majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu na ním tvrdenom skutkovom základe. Súd nemal za preukázaný základný predpoklad, a to nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ nespĺnil už prvú podmienku zodpovednosti za škodu, keď v konaní nepreukázal nesprávny úradný postup. Keďže všetky podmienky vzniku zodpovednosti štátu musia byť splnené kumulatívne a vzhľadom na nesplnenie prvej základnej podmienky súd považoval za nadbytočné a nehospodárne dokazovať a vyjadrovať sa k splneniu aj ďalších podmienok, a to k vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Na základe tohto bol návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietnutý.

Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania zo strany odporcu, je potrebné poznamenať, že súd skúma premlčanie len u existujúceho nároku a v danom prípade nárok navrhovateľa na náhradu škody nebol preukázaný.

O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p., a odporca ako úspešný účastník si právo na náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu mu trovy nevplyvajú a preto súd odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,
- i) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,
- j) bol odvolacím súdom schválený zmier.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).